

РЕШЕНИЕ

№ 50

гр. Кюстендил, 25.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Татяна Хр. Костадинова
 Елисавета Г. Деянчева

като разгледа докладваното от Татяна Хр. Костадинова Въззивно гражданско дело № 20211500500234 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 от ГПК.

Образувано е по постъпила въззивна жалба депозирана от Рилска света обител, представлявана от Адрианополския епископ *** – игумен, със седалище и адрес на управление: н.м. Рилски манастир, общ. Рила, обл. Кюстендил, Булстат ***, чрез пълномощника адв. Р.А. М. със служебен адрес: гр. Благоевград, ул. „***“ № 35, ет. 1, срещу Решение № 260119/09.03.2021 г., постановено от Районен съд – Дупница по гр.д. № 1644/2020 г. по описа на същия съд в частта, в която районният съд е уважил предявените искове и е осъдил Рилска света обител – Рилски манастир да заплати на В. Д. АТ. сумата 431,77 лева, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за м. 09.2019 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба- 05.10.2020 г., до окончателното изплащане на сумата, сумата 55.39 лева – обезщетение за забава на заплащането на трудовото възнаграждение за периода 06.10.2019 г. – 01.10.2020 г., сумата 7390,71 лева, представляваща обезщетение за незаконно недопускане до работа на ищцата за периода 26.09.2019 г. – 01.10.2020 г. ведно със законната лихва от дата на завеждане на исковата молба- 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата, както и 375.20 лева сторени разноски за адвокатски

хонорар в производството съразмерно с уважената част от исковете.

Във въззивната жалба се сочат доводи за неправилност на постановения първоинстанционен акт в обжалваните части поради допуснати нарушения на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Иска се отмяна на решението на ДнРС в обжалваните части и постановяване на ново решение, с което да се отхвърлят предявените искове като неоснователни. Алтернативно иска връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на РС.

В срока по чл. 263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от насрещната страна В. Д. АТ.. С него се изразява становище за неоснователност на депозираната въззивна жалба и доводите, изложени в нея, а обжалваното решение се счита за правилно и законосъобразно. Оспорват се твърденията във въззивната жалба. Иска оставяне на въззивната жалба без уважение като неоснователна и потвърждаване на първоинстанционното решение. Прави искане за присъждане разноските за изготвяне на отговор по въззивната жалба и процесуално представителство във въззивното производство, предвид предоставена безплатна правна помощ на материално затруднено лице по реда на чл. 38 от ЗА.

Въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирано лице /надлежна страна/ при спазване на разпоредбите на чл. 259 и сл. от ГПК.

Съдът, след съвкупна преценка на представените по делото доказателства, както и предвид становищата на страните, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното :

Не се спори между страните, а и от представените по делото трудов договор № ЛС-04-18-83/08.10.2018 г. и допълнително споразумение към него от 30.01.2019 г. се установява, че страните са в трудово правоотношение, по силата на което ищцата изпълнява длъжността "общ работник" в обектите на Рилската Света обител. Няма спор, че и към момента на предявяване на исковете трудовото правоотношение не е прекратено. Посоченото обстоятелство се установява и от писмо на НАП- офис Кюстендил с вх. № 263779/01.12.2020 г.

С докладна от 01.10.2019 г. *** в качеството на организатор на

стопанската дейност в Рилската света обител е уведомил игумена на манастира, че ищцата и *** в началото на работния ден на 26.09.2019 г. са му предали поверените им животни, след което заявили, че напускат и преждевременно напуснали работното си място. Обстоятелството, че ищцата не се явявала на работа от 26.09.2019 г., се сочи и в докладна записка до игумена на манастира от архимандрит *** от 30.09.2019 г.

От представените по делото заповеди № ЛС-04-18-83/01.10.2019 г. и № ЛС-04-18-83/03.08.2020 г се установява, че работодателят е изискал писмени обяснения от ищцата за причините за преждевременното ☐ напускане на работното ѝ място на 26.09.2019 г. и неявяването ѝ на работа след тази дата до датата на изготвяне на заповедта. В писмените си обяснения ищцата сочи, че на 25.09.2019 г. прекият ѝ ръководител ☐ забранил да извежда животните и оттогава не я допуска до работното ☐ място, без да ☐ е връчил заповед за прекратяване на трудовото правоотношение.

В представения по делото отговор от 07.08.2020 г. от Дирекция "Инспекция по труда" – гр. Кюстендил на подаден сигнал от ищцата се сочи, че работодателят е начислил, но не е изплатил трудовото ☐ възнаграждение за м. 09. 2019 г. в размер на 431, 77 лв., като е издадено предписание за изплащането на възнаграждението до 30.09.2020 г. Обстоятелството, че дължимото трудово възнаграждение на ищцата за м. 09. 2019 г. е начислено, се установява и от представената разчетно- платежна ведомост за септември 2019 г.

От заключението по допуснатата съдебно- икономическа експертиза, изпълнена от вещото лице *** Вълев се установява, че брутният размер на трудовото възнаграждение на ищца за м. септември 2019 г. е 530, 30 лв., респ. - обезщетението по чл. 213 от КТ за периода от 26.09.2019 г. до 01.10.2020 г. е в брутен размер от 7 309, 71 лв. Неплатеното трудово възнаграждение за месец септември 2019 г. е в размер на 431, 77 лв. /чиста сума за получаване/, като сумата е депозирана в касата на ответника. Обезщетението за забава на плащането на трудовото възнаграждение е в размер на 55, 39 лв., а на обезщетението по чл.213 – 422, 39 лв.

По делото са изслушани показанията на свидетелите: ***, ***, Румен В. Гичев – *** и ***. В показанията си свидетелите сочат, че ищцата е работила в метох „Пчелина“ като общ работник, както и че е помагала на свид. *** в

отглеждането на животните.

В показанията си свидетеля ***, колега на ищцата сочи, че *** е бил техен пряк началник, който е разпределял дневната работа. На 26.09.2019 г. сутринта *** казал на *** и *** да издадат кравите и да напуснат. Същите отишли при касиера на Рилския манастир. Там на ищцата било обяснено, че за да си получи заплатата, трябва да подаде молба за напускане, но тя заявила, че няма да подаде молба, тъй като не напуска по свое желание, а е изгонена. В период от около месец свидетелят *** виждал ищцата да стои пред работното си място – пред метох „Пчелина“.

Свидетелят *** /съжителстващ на съпружески начала с ищцата/ сочи, че *** поискал от него да сдаде кравите и го изпратил при касиера в манастира. Оттам той и ищцата били препратени при отец ***, който им изготвил молби за напускане. Дватама заявили, че не са съгласни да напуснат работа и отец *** им казал да си отидат къщи. При разговорите с касиера им било заявено, че ще получат заплатите си, след като подпишат молби за напускане. През следващите месеци свидетелят и ищцата всеки ден отивали пред работното си място, с изключение на периода, в който били в отпуск по болест. Търсили среща с игумена, но не били приети.

Свидетелят отец *** сочи, че на 27 или 28.09.2019 г. ищцата заедно със свидетеля *** отишли при него и поискали заповед за освобождаване по тяхно желание. Свидетелят обяснил, че е необходимо да подадат молба, но те отказали да я подпишат. Доколкото разбрал няколко пъти същите били идвали в счетоводството на манастира да си искат парите, но не са работили.

С оглед ката установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи.

По отношение решението на съда по иска с правно основание чл. 128, ал. 2 във вр. с чл. 242 от КТ във въззивната жалба се твърди, че манастирът е изпълнил задълженията си на работодател по чл. 128, ал. 2 от КТ и е положил дължимата грижа, а съдът, приемайки обратното и уважавайки иска, е приложил неправилно материалния закон.

Окръжен съд счита, че това възражение е неоснователно. В първоинстанционното производство от доказателствата по делото безспорно се установява, че дължимото нетно трудово възнаграждение за отработения период от м. септември 2019 г. в размер на 431, 77 лв., не е изплатено, което

обстоятелство води до извода за основателност на предявения иск. Предвид неизплащане на трудовото възнаграждение на падежа, работодателят дължи и мораторна лихва в размер на 55.39 лв., съгласно заключението на съдебно-счетоводната експертиза. В тази части решението на районен съд ще се потвърди.

По отношение на решението на съда по иска с правно основание чл. 213, ал. 2 от КТ във въззивната жалба се твърди, че не са налице предпоставките за основателност на иска по чл. 213, ал. 2 от КТ. Съдът счита, че това възражение е основателно. Съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.213, ал.2 от КТ, работодателят и виновните длъжности лица солидарно дължат обезщетение на работника, когото незаконно не са допуснали на работа през времето, докато трае изпълнението на трудовото правоотношение. Следователно за да бъде уважен този иск е необходимо да са налице следните кумулативни предпоставки: 1/ наличие на валидно трудово правоотношение и 2/работникът или служителя да не е бил допуснат от страна на работодателя до работното си място, за да изпълни задължението си за полагане на труд.

В съдебната практика се приема, че за ангажиране на отговорността на работодателя за заплащане на обезщетение за недопускане до работа, напълно достатъчно е работникът или служителят дори един единствен път да е посетил предприятието и да е изявил готовност да престои труд по трудово правоотношение.

В настоящия случай по делото няма спор, а и от материалите по делото се установява, че трудовото правоотношение между страните не е прекратено към момента на предявяване на исковата молба, т.е. налице е първата предпоставка.

Не е налице втората предпоставка за уважаване на иска. От доказателствата по делото се установява, че на 26.09.2019 г. ищцата и свид. *** са били отстранени от работа от прекия им ръководител ***. От свидетелските показания е видно, че след отстраняването им те са стояли отвън на паркинга, на пътя, пред метох „Пчелина“, в който са полагали труд. Свид. *** твърди, че около месец е виждал ищцата в колата на св. ***, паркирана пред портата на метоха- чакали да им мине работното време. В показанията си свид. *** сочи, че след като *** им бил забранил да ходят на

работа, те седели отвън на паркинга, на пътя и не са правили опити да влизат в двора на метоха. Свид. *** също заявява, че е виждал *** и *** да стоят на паркинга пред пчелина- сутрин от 8.00 ч. до 16.30- 17.00 ч. Съдът счита, че само по себе си стоенето на ищцата пред работното ѝ място не представлява фактическо действие, от което да може да се обуслови извод за наличие от нейна страна на сериозно намерение и желание да упражнява правото си на труд. Недопускането до работното място се изразява във фактическо лишаване от възможността ищцата да престира своя труд, но тя следва да е положила необходимите и достатъчни усилия за това престиране, като най-малкото е да се е явявала на работното място, а не пред него, както е в настоящия случай. В случая през целия исков период А. е имала пасивно поведение. Нейните фактически действия не са били насочени към реално изпълнение на трудовите задължения. В тази връзка и свид. *** сочи, че след като са ги изгонили, тя не се е връщала на работа. Предвид, че липсват конкретни активни действия от страна на ищцата, целящи престиране на труд, то не може да се приеме, че длъжностно лице на работодателя е възпрепятствало готовността ѝ за работа. След като не се е явявала при работодателя, демонстрирайки намерението си да полага труд, то няма недопускане на работа по смисъла на чл.213, ал.2 от КТ.

Следва да се отбележи, че от доказателствата по делото, не се установява по някакъв начин да са предприети фактически действия от страна на прекия началник на ищцата по недопускането □ до работа. Следователно не е налице една от предпоставките за уважаване на исковата претенция по чл. 213, ал.2 от КТ

Неоснователно е възражението във въззивната жалба, че правилната правна квалификация на спора е по чл. 214 от КТ. При иска с правно основание чл. 213, ал.2 от КТ волята на работодателя да не позволи на работника да полага труд е изразена чрез конклюдентни действия - създаване на фактически пречки да изпълнява задълженията си, докато при обезщетението по чл.214 КТ е налице изричен акт на работодателя - заповед по чл.199 КТ - с която работникът е временно отстранен от работа, поради изложени в заповедта причини.

От изложеното по- горе, настоящият състав на съда счита предявената претенция за заплащане на обезщетение по чл. 213, ал.2 от КТ е

неоснователна, поради което първоинстанционното решение, с което този иск е уважен, ведно със законната лихва от завеждането на иска-05.10.2020 г. до окончателното изплащане на задължението, следва да бъде отменено и вместо него постановено друго с което искът се отхвърли изцяло.

В необжалваните части решението е влязло в сила.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260119/09.03.2021 г., постановено от Районен съд – Дупница по гр.д. № 1644/2020 г. по описа на същия съд в частта, в която РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ - РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК *** е осъден да заплати на В. Д. АТ., с ЕГН *****, с адрес: гр. Кочериново, ул. „*** №8 сумата 7 390, 71 лева, представляваща обезщетение за незаконно недопускане до работа на ищцата за периода 26.09.2019 г. - 01.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата; в частта в която е осъден да заплати по сметка на Районен съд – Дупница държавна такса по предявените искове в общ размер на 395, 63 лева за разликата над 100 лв. и разход от бюджета на съда за възнаграждение на вещо лице в размер на 170, 00 лева за размера над 10.50 лв., както и в частта, в която е осъден заплати на В. Д. АТ. сумата 375,20 лева, представляващи сторени разноски за адвокатски хонорар в производството съразмерно с уважената част от исковете

и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПРЕДЯВЕНИЙТ от В. Д. АТ., с ЕГН *****, с адрес: гр. Кочериново, ул. „*** №8 срещу РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ - РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК *** за заплащане на основание чл.213, ал.2 от КТ на сумата 7 390, 71 лева, представляваща обезщетение за незаконното ☐ недопускане до работа за периода 26.09.2019 г. - 01.10.2020 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба – 05.10.2020 г. до окончателното изплащане на сумата **ОТХВЪРЛЯ**.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260119/09.03.2021 г., постановено от Районен съд – Дупница по гр.д. № 1644/2020 г. по описа на същия съд в частта, в която РИЛСКА СВЕТА ОБИТЕЛ - РИЛСКИ МАНАСТИР с ЕИК

*** е осъден да заплати на В. Д. АТ.. с ЕГН *****, с адрес: гр. Кочериново, ул. „*** №8 сумата 431.77 лева, представляваща неизплатено нетно трудово възнаграждение за м.09.2019 г., ведно със законната лихва от датата на завеждане на исковата молба- 05.10.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата 55.39 лв.- обезщетение за забава на заплащането на трудовото възнаграждение за периода 06.10.2019 г.- 01.10.2020 г.

В останалите части решението е влязло в сила.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на Република България в едномесечен срок от връчването му по реда на чл.280 и сл. от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____